

CINOPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 3 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 9 de febrer de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Telèfon 32596

—Això em rejuveneix... Ben i Ben i Ben!...

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població,
província, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

LA VAGA DE TRAIIDORS

DRAMA REAL, SENSE CONTEMPLACIONS, ESCRIT PER A ESSER REPRESENTAT, A PROFIT DELS FILLS DE TRAIIDORS POBRES I DEMES ESSERS REPUGNANTS I ANTIPATICS DE PROFESSIO QUE HAN MORT SENSE DEIXAR BENS DE FORTUNA

QUADRE PRIMER

La casa del traïdor a Hollywood. Sala gran decorada al gust americà. Mantons de Manila per les parets, panderetes, llumineres i mosaic moresc. A la dreta, cadira de braços per a reflexionar i una pipa amb incrustacions de marfil. En alçar-se el teló es sent el petar d'una porta i unes corredisses. En mig de l'escena hi ha HELLISSEN, que sofreix en silenci i de

tant en tant fa un gest tràgic. S'obre la porta del fons i apareix Schrafalls, el traïdor.

SCHRAFALLS. — No véns als meus braços, Hellissen meva, per a donar-me la benvinguda?

HELLISSEN. — Oh, espòs meu! El teu gest cada dia és més repugnant i el teu bigoti cada dia és més las. Per què no m'esguardes fit a fit? Per què contraus les celles d'aquesta manera i torces la boca així?

SCHRAFALLS. — Tu també t'estremeixes en veure'm? I els meus fills?

HELLISSEN. — Han fugit espaordits en sentir les teves petjades.

(El traïdor somriu sinistrament, s'arrenca el monocle que portava enganxat amb màstic, es desploma a la cadira de braços i reflexiona.)

HELLISSEN (amoixant-lo amb tendresa). — I tu, en el fons ets bo... Quan jo vaig fugir de casa dels meus pares per casar-me amb tu, eres un home jovial, «xistós», amable, franc... Per què no sollicites que et donin papers de solter de mitja edat condescendent? Què et costaria fer el paper de l'home noble que a força de noblesa i sacrificis arriba a interessar el cor d'una milionària? Així no hi podem seguir. El nostre fill gran ha estat expulsat del col·legi, allegant que mirava malament el mestre.

SCHRAFALLS (mossegant-se les cues del bigoti amb ràbia). — Es horrible! I els directors cada dia són més impla-

cables! Avui m'han obligat a romandre darrera una columna cloquent els llavis convulsivament i movent els pòmuls mentre en Menjou abraçava apassionadament una «star» de la primera volada. Ahir em varen obligar a deixar-me descobrir en el precís moment que sostreia uns documents del calaix de la taula del duc de Doshowells. I a tots els finals de pel·lícula em veig obligat a desaparèixer amb els ulls baixos i tot escorregut. Cada dia m'obsequien amb un nou ridícul.

HELLISSEN (plorant). — Jo em veig privada d'anar amb els nostres fills a les sales dels cinemes. Encara tu no apareixes a la pantalla, el públic xiula i mou xivarri. Els teus fills acabaràn avergonyint-se del seu pare!

SCHRAFALLS. — No! Això no!

HELLISSEN. — Dons revolta't!

SCHRAFALLS. — Ara mateix! Arris-sa'm el bigoti i dona'm un coll més baix! (Rebotent el monocle per terra.) I aquest estri, que se'l posi el bisbe! Talla'm immediatament les patilles!

QUADRE II

Interior d'un estudi. Representa el desert de Sahara amb les piràmides. Un tramoïsta amb una manxa fa brandar una palmera agitada pel vent. Un altre llença sorra enlaire imitant el simun. De tant en tant passa un moro amb el camell. Cada vegada que el camell s'equivoca, el director, que roman sota d'un parasol al costat de la màquina, crida i renga.

DIRECTOR. — No és possible que vostè s'enlluerni amb el reflector i faci de pantalla amb les mans perquè aquesta escena representa de nits. Aquest tros ha d'anar pintat de blau.

El camell al costat de vostè és un ésser intel·ligent. Vostè no rumia i ell sí! Burros!

EXTRA. — Home!

DIRECTOR. — Burros a escena! De pressa! El segon burro ha de remenar la cua perquè doni resultat aquell rètol que diu: «Movia la cola para pegarle.» Molt malament! Talleu! (El director rebot la trompa per terra i s'arremanga més les mànigues.)

DIRECTOR. — Ara toca a vostè, Schrafalls. Vostè apareix recelós, guaitant de reüll i es dirigeix ràpidament a la primera piràmide a robar el tresor de Tutankhamen.

SCHRAFALLS. — Haurà d'enviar a cercar la seva àvia.

DIRECTOR. — Com? Què diu? Què és aquesta manca de disciplina?

SCHRAFALLS. — Que jo no estic disposat a fer més de traïdor! Que jo no vull fer més papers ridículs! Que d'ara endavant vull que m'estimin.

DIRECTOR. — Vanitat!

SCHRAFALLS. — El que han fet en Menjou, en Lew Cody i en Lewis Stone també ho puc fer jo. D'ara endavant vull que en acabar les pel·lícules, la gent m'aplaudeixi.

DIRECTOR. — Per l'amor de Déu, Schrafalls! Pensi que vostè és l'últim traïdor que ens resta! Que ja no n'hi han! Que tothom vol fer de galant jove.

SCHRAFALLS. — A mi no m'expliqui res. Llogui un extra.

DIRECTOR. — Però si els «extras» no serveixen. Exageren la nota, xerriquen les dents, caminen geperuts, cloquen els punys amb exageració i inspiren més llàstima que repugnància. Un traïdor refinat com vostè no el trobaré.

SCHRAFALLS. — Això no em preocupa. Jo d'ara endavant vull subjugar-les, apassionar-les, que m'idolatrïn i em venerin i que em trobin irresistible. He dit la meva darrera paraula.

QUADRE III

La mateixa decoració del primer acte. Hellissen plora asseguda a la cadira de reflexionar i els seus dos fills li fan preguntes indiscretas.

TONY. — I tots aquells petons els hi feien de debò al papà?

HELLISSEN. — No, fill meu.

BOBY. — Però per què l'abraçaven totes aquelles senyores?

HELLISSEN. — Per seguir l'argument.

TONY. — Oi que n'hi havia una que li mossegava el nas?

HELLISSEN. — Aneu-se'n a dormir, fills meus.

(Tony i Bobby se'n van a dormir i Hellissen plora a bots i barrals.)

SCHRAFALLS (apareix jugant amb un bastonet de canya, jovial i content com mai). — Sóc feliç! Els amics es barallen per estar al meu costat i cada dia còmput amb noves admiradores. Quina correspondència ha vingut avui?

HELLISSEN. — Es allà.

SCHRAFALLS. — Dues centes lletres

de color de rosa, fotografies, un guant de cabritilla i sis centes targetes. (Adonant-se d'Hellissen.) Però què tens, Hellissen? No estàs orgullosa d'ésser l'esposa d'un home fascinator com jo que dimana aquesta simpatia?

HELLISSEN. — Estic avergonyida d'ésser la muller del protagonista de «Todes en pijama». Del pare de família que s'adorm en el besar sense reparar en l'exemple que pot donar als seus fills. Avui han expulsat del col·legi el nostre fill petit perquè volia besar a la monja. Entre poc i massa. Jo no puc romandre al costat d'un ésser tan depravat com tu ni un minut més. Me'n vaig a casa dels meus pares sense perdre temps perquè el divorci encara et serviria de propaganda. Adéu per sempre més, home sense pudor! (Hellissen se'n va i Schrafalls cau aclaparat a la cadira de reflexionar.)

SCHRAFALLS. — Oh, dissort! No tinc altre remei que sol·licitar la plaça d'en Tom Mix i fer pel·lícules amb en «Rin-tin-tin», *perro lobo*.

BIROSTA

i no em deixarà fer res de bo!—respon Greta amb l'aplom del que ha trobat un argument de pes.

El director fa una ganyota que és tot un poema i li clava una mirada digna d'ésser impressionada per a una pel·lícula americana d'aquelles de «bons» i «dolents»; però, com que es tracta de Greta, l'«estrella» genial que en té prou amb un caragolament de boca per a engrescar una infinitat de fanàtics admiradors, no li resta altre remei que accontentar-la, pagant un «smoking» a l'operador de torn.

L'excentricitat de Greta Garbo més comentada pels seus amics i artistes cinematogràfics fou la següent:

La deliciosa intèrprete d'«Ana Karenine» es presentà a un conegut director i sense fer gaires embuts li digué:

—Faré el paper que vostè va demanar-me per al seu «film», però amb una condició.

—Bo; ja se'n deu haver rumiat una de complicada!—va dir-se interiorment el director, tot gratant-se el clatell amb una elegància americana que meravellava.

—Vostè dirà—va dir-li finalment.

—Doncs, que totes les escenes que interpreti en la seva pel·lícula les vull cobrar a tant el metre; del contrari, no compti amb mi.

—Bah! Això és un detall sense importància!—va pensar el director.

I va acceptar les condicions força originals de la gran actriu, fent un somriure delator d'una dentadura impecable.

Però aquest cop l'excentricitat de Greta Garbo va resultar de pronòstic.

A la primera escena que Greta hagué de fer un petó al protagonista que la secundava, l'escena es féu tan quilomètrica, que el director ahudit ja es va veure percut.

Només pagant a mig dòlar el metre, aquella escena del petó costaria una fortuna.

L'endemà, a les portes de l'important companyia cinematogràfica que feia «rodar» el «film» podia llegir-se aquest cartell:

«Tancat indefinidament per un petó de Greta Garbo.»

MAC HASSUM RONDA

Facècies cinematogràfiques

Els petons de Greta Garbo

Les excentricitats de Greta Garbo són una cosa capaç de fer sortir del fogó al director cinematogràfic més pintat.

Quan aquesta formosa artista impressiona una pel·lícula, tots els empleats de l'estudi fan una cara de pomes agres que enterneix i els operadors no les tenen pas totes, car ja saben com les gasta la *mujer de belleza exótica*, que

diuen les revistes cinematogràfiques le poc preu.

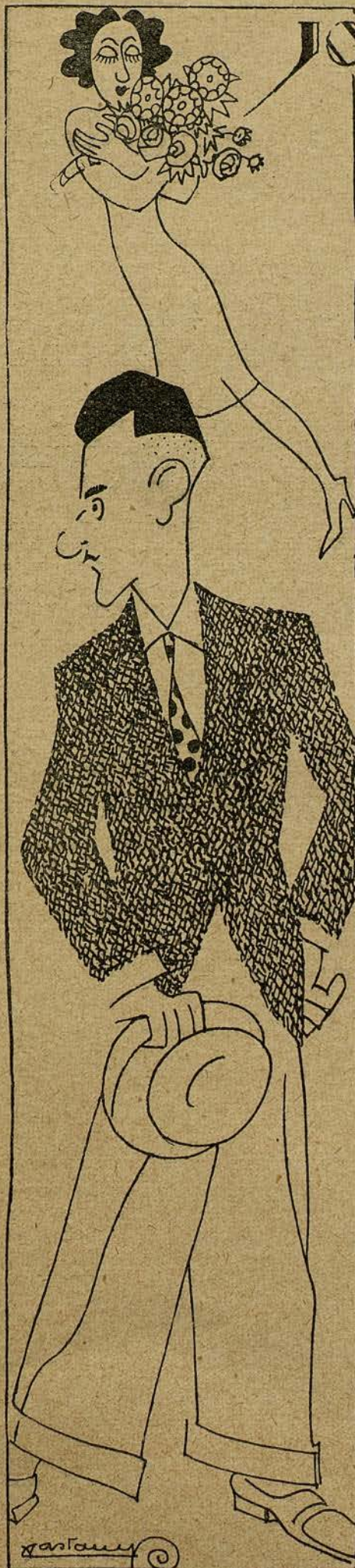
—Oh, no; de cap manera, m'és completament impossible fer aquesta escena!—declara al millor Greta Garbo, aixecant els braços amb desmenjament.

—Però, per quins motius?—pregunta el director, arrugant el front i amb una amabilitat bon xic discutible.

—Senzillament: aquest trajo de vellut de l'operador em fa crispar els nervis

Chester Conklin esguarda pel forat del pany una de les dues cames de Thelma Todd, baix la vigilància de Barbara Bedford, que té compte que el vell no es propassi.

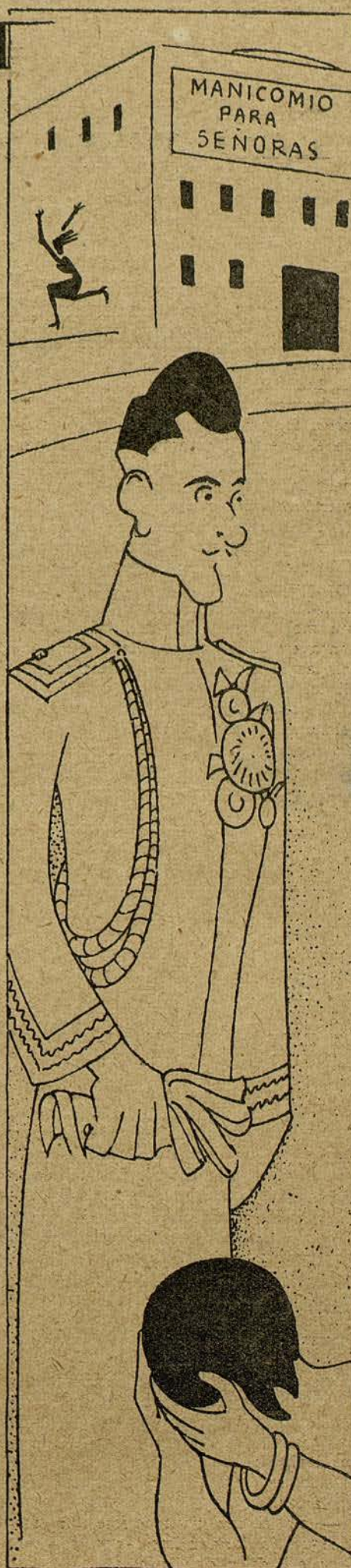
JOHN GILBERT

Feliz yo vivía zurciendo calzones,
 haciendo calceta y atenta al guisar,
 cuidando el canario, lavando y barriendo,
 poniendo la mesa, sirviendo el yantar.
 Tranquila mi mente, libre el pensamiento,
 sin otros problemas que ser casta y fiel,
 amaba a mi esposo, quería a mis hijos,
 cómo me quería mi pobre Ezequiel!
 Un día, mi alma, tranquila hasta entonces,
 por una vecina dejóse tentar; [ces,
 pedimos permiso, nos fuimos al cine
 y un real por la silla me hicieron pagar.
 No es el real mi pena, ni lo que remuerde
 mi pobre conciencia, sino lo que vi.
 Qué vi, Virgen santa? Qué vi, Dios ben-
 [dito?

Tan sólo recuerdo que me estremecí.
 Que una voz extraña vibraba en mi alma
 y llamaba a gritos en mi corazón;
 que abrieron y un soplo de luz argentada
 mecióme en un hálito de dulce emoción.
 Allí en la pantalla, erguido y esbélto,
 cual «Apolo pera», de elástico andar,
 blandos ademanes y airosas maneras,
 como un Onofroff salió a hipnotizar.
 Brillaban sus ojos, redondos y vivos
 como su pebrera, hasta deslumbrar;
 lucía un bigote de blondos pelitos
 ya clasificados, de fácil contar.
 Con una sonrisa de mieles y hechizos,
 bellas vizcondesas, sedientas de amor,
 a sus pies caían, gimiendo y llorando,
 y él las despreciaba arrebatador.
 Qué pasó en mi alma, que toda turbóse?
 Qué nuevo horizonte vió mi corazón?
 Oh! Qué ansias funestas, qué nuevos
 [ángeles
 brotaron de súbito con fuerza y pasión?

Qué triste es mi vida, desde aquella in-
 [fausta
 noche, en que, inconsciente, al cine me
 [fui;
 nada me distrae, nada me apetece,
 fija en mi cerebro la imagen que vi.
 Feliz ya no vivo, ni zurzo calzones,
 ni escobo, ni barro, ni puedo guisar;
 todos me jeringan y al pobre canario
 le doy con la plancha si quiere cantar.
 Ya no amo a mi esposo, ni quiero a mis
 [hijos,
 muy lejos de ellos se halla mi ser;
 tan sólo apetezco quemarme en los besos
 del hombre que adoro, del bello Gilbert.

MAGNESSIE BISHOP

PER LES TERRES DEL «FILM»

En Crespo és el «Barrymore espanyol»?

UN ASCENS PER SORT

A les darreries de l'any 1927, la capital argentina va tenir ocasió d'admirar l'art exquisit de l'actriu Na Catalina Bàrcena, la que llavors com ara, era la primera dama de la companyia d'en Martínez Sierra.

L'actuació dels artistes d'allende los mares fou un seguit d'èxits, fins que un dia el director i organitzador de la *tournee* va creure havia arribat inesperadament la fi de tan excellent companyia teatral: el primer actor, en Manolo París, havia caigut malalt, i segons el seu parer era insubstituïble, car els altres, si bé molt adequats pels papers que des-empnyaven, no tenien qualitat per substituir-lo. Però la Bàrcena, pel que es veu molt entesa, va retornar-li la confiança en dir-li que el galan jove de la companyia tenia figura i talent per suplir-lo.

Va fer-se la prova i, efectivament, el debutant va assolir un triomf extraordinari, sobretot com a declamador, i els èxits seguiren sense interrupció.

Mes, sigui perquè el seu fàcil encumbrament va pujar-li al cap, o perquè el seu caràcter fos ja de si ambiciós i aventurer, el cert és que va trobar migrats per ells els llims de l'escena i va decidir ingressar al món del cinema.

I per això en Josep Crespo va sortir de Buenos Aires vers Hollywood, carregat de recomanacions, fotografies i amb un assortit de trajos per convèncer al més exigent.

UN ÈXIT QUE LI VA VALER UN FRACAS :: ::

Ens jugaríem un retrat de la Billie Dove—que és tota una obra d'art, ella, eh?, no el retrat—que quan en Crespo va arribar a la terra del film, es creia que el sol títol d'«Ex-primer actor de la companyia de Martínez Sierra» li obria totes les portes dels estudis i que des d'en William Fox a en Samuel Goldwin, passant per en Carl Leamle i els germans Warner, li posarien a la seva disposició el talonari de xecs, a canvi de que es dignés acceptar el rol d'estrella en una superproducció.

Doncs, el resultat fou tot el contrari al que esperava i ni un modest paper d'extra li fou confiat. Precisament, l'haver estat actor d'una companyia de teatre, era el que més perjudicava les seves aspiracions.

—Estan massa amanerats!—li deien per arreu.

—Amb el seu tipus, d'ésser un desconegut, ja faria primers papers!—sentia que li deien els directors.

I la darrera desil·lusió li fou ocasionada per l'Edwin Carewe, que després

de provar-lo, es va negar a donar-li el paper de *don Felipe* a Ramona, malgrat les recomanacions de la Dolors del Río. No obstant...

LA SORT TORNA

La gran actriu mexicana, sempre disposada a protegir als que arriben a Hollywood parlant la seva llengua, va interessar-se molt per en Crespo i sols va esperar una ocasió per imposar-lo al seu director.

L'ocasió no va tardar a presentar-se i aprofitant l'èxit obtingut per l'espanyol representant *El Gran Galeoto* en anglès, en Carewe va contractar-lo.

Però el triomf d'en Crespo no va tenir conseqüències solament per ell, en Carewe i la Dolors del Río, no: tot Hollywood en va participar i els diaris de Los Angeles proclamaven al dia següent que l'actor Crespo era el «Barrymore espanyol».

En Chaplin, en Griffith, en Mack Sennett, en Murnau i altres eminències del món cinematogràfic, van fer una propaganda grandiosa a favor d'ell, fins al punt que en Carewe es va penedir de no haver-lo contractat abans i de no poder-li donar el primer paper al film *Venganza*, inspirat en la novella de costums gitanescos d'en Konrad Bereovici, que tenia en preparació, doncs, aficionat

a cercar al primer actor de les seves produccions, entre els extres o els profans a l'art mut, feia uns dies havia contractat a un actor secundari de la «Métro», anomenat Lekoy Mason, i estant tot el repartiment fet i els assaigs celebrats, no era qüestió de tornar enrera.

De totes maneres, va llençar als quatre vents que en la interpretació de *Venganza* hi intervindria la Dolors del Río, la seva filla Rita Carewe, en Lekoy Mason i en Josep Crespo, el «Barrymore espanyol».

Després de l'èxit assolit interpretant *El Gran Galeoto*, aquesta nova va caure com una bomba i Hollywood en pes va esguardar amb interès seguir la filmació de la pel·lícula que abans de realitzar-se ja tan fortament interessava...

DE CARA AL TRIOMF

El sol fet de deure en Crespo a la Dolors del Río el noranta per cent de la simpatia que li demostrava en Carewe, fou prou perquè els xafarders, lligant caps, trobessin lògica la sort de l'espanyol, car el seu físic i la seva figura deien molt bé podien haver impressionat a la mexicana, que no li havia tret els ulls de sobre la nit de la cèlebre representació del drama de l'Echeagaray.

Però van venir els dies en què es va començar a rodar la pel·lícula i els tafaners varen quedar desorientats en veure que un idiïl començava entre en Crespo i la Rita Carewe.

Va córrer, amb la celeritat que es propaguen les indiscrecions, la insinuació de que entre els dos joves stars de *Venganza* hi havia quelcom més que amistat, però en recordar la decidida protecció que la Dolors del Río dispensava a en Crespo i la admiració que per ell sentia, tothom es preguntava: «Què passarà? Per mor del «Barrymore espanyol» l'actriu i la filla del director s'estiraran les trenes?»

Mes estava escrit que el film de l'Edwin Carewe havia d'emocionar abans de passar-se a prova. Al cap de dos dies per Hollywood es sabia que la Dolors del Río i la Rita Carewe sempre anaven juntes i eren les millors amigues.

I el desconcert més absolut va produir aquesta altra nova inesperada!

No és d'estranyar, doncs, que amb tants comentaris i suposicions, la figura d'en Crespo agafés un relleu extraordinari. El «Barrymore espanyol» era considerat com el tipus del veritable «Don Juan» i de totes les parts dels Estats Units es feien pedidos de la pel·lícula de *Venganza* abans d'haver estat llençada al mercat.

La importància formidable que va adquirir l'actor espanyol, va fer que els altres homes que intervenien en el film famós, en Carewe com a director i en Lekoy Mason com a primer actor, quedessin en segon terme, poc menys que esfumats.

La propaganda de la pel·lícula fou feta a base, doncs, del «Barrymore espanyol»...

LA REALITAT S'IMPOSA

La presentació de *Venganza* va defraudar completament, no per la pel·lícula, ni per la del Ríó, ni per la Carewe, ni per en Lekoy Masson. Va defraudar perquè tothom anava a veure al «Barrymore espanyol» i no el van veure per enlloc.

En Crespo tenia al seu càrreg un paper secundari que l'interpretava molt discretament, el més discretament possible...

I el públic va indignar-se, potser no contra l'actor. Contra la propaganda que s'havia fet al voltant de la modesta interpretació del que volien fer passar pel «Barrymore espanyol».

Llavors, la característica de la sort d'en Crespo: el fracàs darrera el triomf i un altre triomf darrera el fracàs, va tornar a fer la seva aparició. Va ésser despedit de la companyia d'en Carewe, sense cap explicació. Despedit a seques.

—I els seus amors?—preguntareu...

La Dolors del Ríó, pocs dies abans de despedir-lo, va marxar amb el seu director Edwin Carewe en viatge cap a Europa.

I la Rita Carewe, el dia mateix que en Crespo sortia dels estudis on havia entrat triomfador, es casava secretament amb en Lekoy Mason.

Fracàs i per postres, rifada...

Havia estat víctima del bluff i propaganda americanes.

I el truc del «Barrymore espanyol» va proporcionar molts milers de dòlars, dels que ell ben poc en va participar.

EL SEU PERVINDRE

Quan ens disposàvem a comentar les alternatives per què passa la vida artística d'en Crespo, ens assabentem que torna a tenir contracta i no podem resistir el transcriure als nostres llegidors el següent, copiat d'una revista americana:

«José Crespo sigue siendo el hombre de la suerte. A pesar de lo poco que le ha favorecido el papel que representa en *Venganza*, ha encontrado quien se encargue de anunciarlo y de buscarle trabajo.

«Y como la persona aludida tiene manera de influir en el reparto de una cierta película parlante que en breve se comenzará a filmar, es casi seguro que el actor de Murcia volverá a la pantalla; pero esta vez hablando, que es la única forma en que Crespo tiene probabilidades de convencer.»

I després de llegir això, se'ns acut. La Dolors del Ríó ha tornat d'Europa i després de la mort del seu marit, oco-

reguda a Alemanya, sembla que ha renyit amb en Carewe, negant-se a prendre part en *Evangelina*, el film que té en projecte el seu director.

Tornarà la inquieta mexicana a protegir el fracàs «Barrymore espanyol»? És ella la que té «manera d'influir»? S'ha penedit de la burla que va fer víctima, junt amb els altres, a l'innocent foraster d'Hollywood?

Potser sí, car com abans deïem, la vida artística d'en Crespo anirà de triomf en fracàs i de fracàs en triomf, mentre no s'imposi definitivament, si és que té mèrits i sort per imposar-se.

J. PEE I KOLA

XISTOMANIA

A pesar d'estar les coses tan cares i de no haver-se linoxat encara cap empresari cinematogràfic, sembla que la gent únicament viu per riure i fer riure.

Es clar que hi ha excepcions i que de tant en tant toparem amb algú que no riu ni anunciant-li la mort de la sogra, però són casos especials que no trenquen aquest corrent general que tan bé els va als que porten el dentat d'or.

D'aquesta frisança de fer riure no se n'han escapat els redactors dels rètols de les pel·lícules, i d'un quant temps a aquesta banda no paren de ferir els nostres ulls amb els seus acudits més o menys enginyosos.

No és que siguem partidaris de la supressió del «xisto» en el rètol de la pel·lícula. Això, no.

Segons els metges, la rialla és un gran estimulador del nostre organisme, puix ac-

tiva la circulació de la sang i treu el cop, i per aquesta raó poderosíssima també entenem que tal funció, tan beneficiosa per la salut, ha d'ésser prodigada.

El que critiquem i és necessari que els nostres cinematografistes hi posin remei, és la inserció sense to ni so, com es fa avui dia, dels «xistos» i frases *regocijantes* principalment en els diàlegs.

Molt sovint hem observat, i suposem que també ho hauran observat els nostres llegidors, que durant la projecció d'un film, el retolista o adaptador de la pel·lícula va etzivant els seus acudits sense atendre's a la retolació original, ni menys a l'argument de la cinta, la qual cosa és encara més sensible.

Això és causa que, a voltes, el públic esclati en una rialla (de tants, algun n'endevinen), mentre els personatges del film, que són precisament els que haurien de riure, estan més ferrenys que un urbà dels de la porra.

No cal dir que això produeix molt mal efecte, puix es nota que aquella frase o facècia és sobreposada i que, per tant, no és de la pel·lícula.

El més censurable és que això no passa solament amb les cintes còmiques, sinó que la «xistomania» dels nostres adaptadors ha arribat inclús fins les pel·lícules serioses, la qual cosa és encara més sensible.

Creiem que una petita atenció a aquest punt tan elemental no hi seria de més i en sortiria guanyador el setè art i el bon sentit de les persones.

I si l'adaptador pateix de l'enfermitat del «xisto», que els expliqui a la dona, que ja se sap que és l'ase dels cops, o, si no, que vagi a veure el metge.

CAPSIGNANY

CINEMA PARLAT

—I aquest home és fotogènic?

—No; però té una veu que en Làzaro li envejaria

KURSAAL I CATALUÑA : SUZY SAXOFON

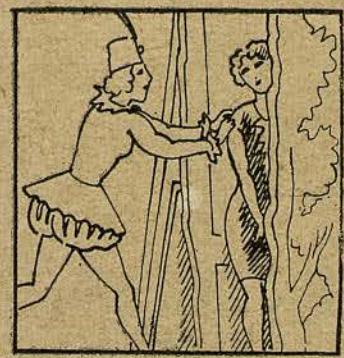
Sentim que anem a fer un bon final de digestió: Dones massa vestides i altres prou despullades. Vinga revista!

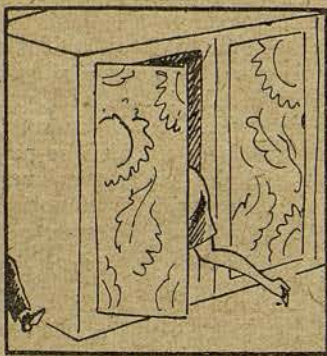
—Ai! Jo voldria estudiar per llevadora—diu Suzy Hilla; però sa mare vol fer-la ballar.

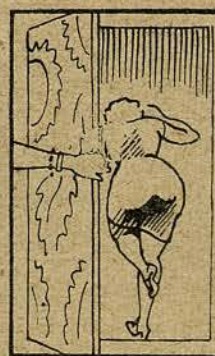
—Jo voldria ésser ballarina amateur—diu Anneta Aspeu, òrfena, milionària i molt agraciada, i així fa la seva presentació.

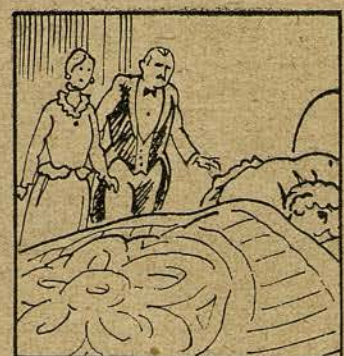
—Què hi faré aquí, entre bastidors? Jo vull veure aquell quadro dels surtidors i les noies que sembla la Plaça de Catalunya.

Ella no veu res; però és vista pel seu tutor, el clàssic vell d'opereta. Anneta es fica on pot.

Però aquell armari pren part en la representació i la intrusa també, de perfil i de l'oposat al front. D'aquesta noia tot n'és bo.

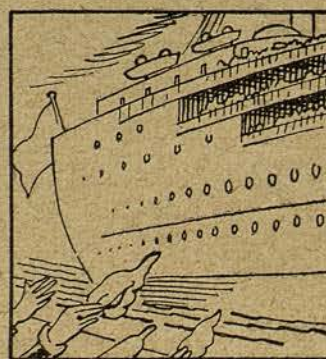
El rata d'escenari va a contar-ho a la cambrera de l'Anneta, que ja s'ha reintegrat a la llar. Les ràpides comunicacions de la casa amb el teatre les ignorem sempre.

El gosset la descobreix i corroboren que en els escenaris les noies no hi poden anar a guanyar res. Per càstig anirà a un pensionat.

El tutor tuteja també a una vedette de la revista que està gelosa de Suzy, i, pagant el vell, l'envia a Londres a casa la Pàmies.

Decideixen que Anneta anirà a fer el batxillerat a l'estranger i amb Suzy s'embarquen cap a Londres.

Tres *gentlemen* anglesos les descobreixen i el més formal és el que s'ha d' enamorar d'Anneta, que es fa passar per ballarina.

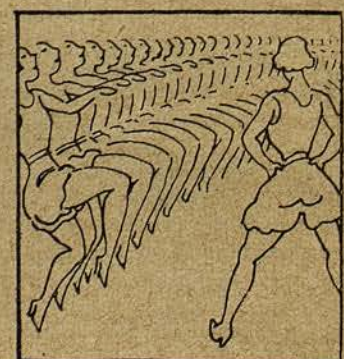
I, ja està! S'han canviat els papers: Suzy serà una Anneta aprofitada i Anneta una Suzy amb un esbogerrament ben entès.

La novella Anneta fa cap al pensionat i la flamant Suzy a l'acadèmia de ball en companyia del galant, que és lord, milionari i molt agraciat.

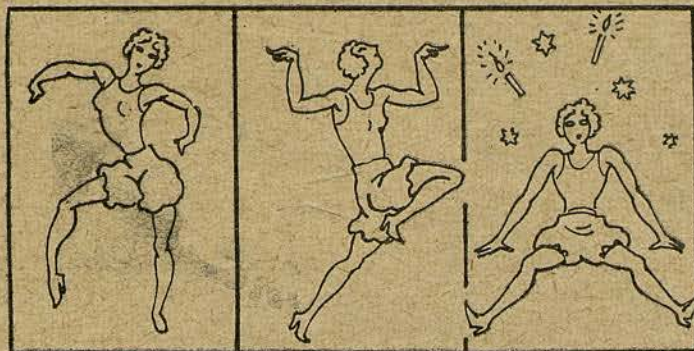

Però el criat de l'acadèmia, que s'ha caracteritzat de Cucut, barra l'entrada al galant, que es diu Albert per més se-nyes.

L'acadèmia és una exhibició intensiva de cames femenines en constant moviment, però vetllades per la més estricta moral.

KURSAAL I CATALUÑA : SUZY SAXOFON

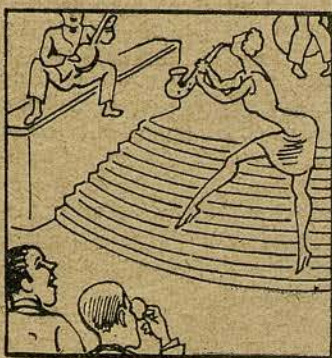
Suzy fa una demostració dels seus coneixements coreogràfics que no tenen èxit. Nosaltres li hauríem donat de seguida sobresaliente.

Lord Albert, atonat per l'amor i per una juguesca, es juga la darrera carta i rapta a la noia com si fos una dona Inés.

I la porta al Club on tenim el gust de saludar el nostre amic Harry Wills. La noia hi està com el peix a l'aigua.

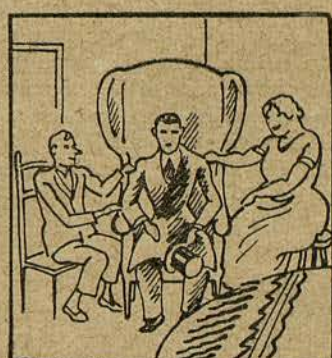
I les emprèn amb el saxofó. Ja ens semblava que una noia no podia aprendre res de bo entre tants homes.

S'acaba el festival malament tots els seients de les cadires, amb un petó de segona categoria i un fatal malentès.

—Fora de l'acadèmia! Aquí volem solament noies que guardin les formes.—Però un empresari que la coneix la contracta.

Lord Albert, desalentat, fa cap a Berlín cercant-la i demana la seva mà als pares de la veritable Suzy.

Ara Anneta és ja Suzy Saxofon, virtuosa (això sempre!) del seu instrument i amb una embocadura que treu de foc.

Les girls, vestides de colegiales, van a can Napoleó, però no hi arriben, car Anneta s'ha topat amb el tutor.

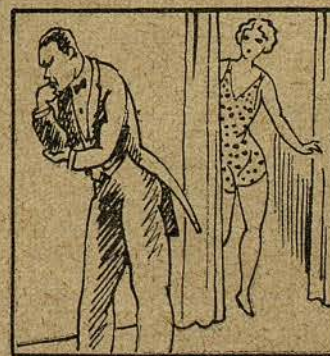
El qual, ipso facto, se les emporta a menjar xocolata amb secalls a la sumptuosa mansió de l'Anneta.

Després de l'orxata, la gràmola fa el miracle: les girls reneixen a la llur veritable personalitat. Aquestes noies no en tenen mai prou de revista!

I fins els avantpassats es contagiaven amb el major beneplacit dels espectadors ingenus.

No s'entenen: —Repudio a Suzy Saxofó. —Sóc Anneta Aspeu. —Estimo a Suzy Hilla. —Ah, sí? —I es torna a posar aquella samarreta d'anticuelas.

I d'avui endavant Anneta serà sempre molt estupenda, òrfena i milionària i ell, lord, milionari i molt agraciat.

El «Tenorio» comença amb una aposta i aquesta «Suzy» hi acaba per arrodonir el darrer moment digestiu.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

Capitol i Coliseum

LA LEY DEL HAMPÀ, per George Bancroft, Evelyn Brent, Olive Brook i Larry Semon.

Els drames de tesi tenen els seus inconvenients, i és que la majoria de vegades es fan pesats i la tesi no passa d'una hipòtesi. Però com què en aquest món hi hem vingut a sofrir i purgar les culpes dels nostres primers pares, cal que

no reparem en sacrificis i ho aguantem tot i ho suportem tot amb aquella confiança en l'hora de la liquidació final.

Hi havia una bella i «rimmelada» damisella que abans de començar deia a la acarminada i ondulada autora dels seus dies:

—Oh, mamá! Cómo vamos a disfrutar! Ya verás como saldrán pienes rojas! Y qué sentimental va a resultar que el protagonista sea tísico!

Pobreta! Havia confós l'hampà amb la Pampa i la tesis amb la tisis.

I que l'estat d'ànim dels espectadors després d'aquell rètol que aparegué en la pel·lícula *El botín de paz*, que deia: «Estoy más nervioso que una gallina después de poner su primer huevo», havia escampat una onada d'optimisme a la qual no havien pogut sottraure's els espectadors.

I ara passem a l'encerado i expliquem en què consistia la tesi de *La ley del hampà*.

El «Toro» és un lladre de gran envergadura que estima bojàment a «Plumitas», una *demi-mondaine* de totes prenyades, descomptant la decència, el pudor i els bons costums. El «Toro» assalta els bancs i vola les caixes de cabals amb dinamita. Una nit, el «Toro», després d'una subtracció precedida de la corresponent explosió, es topa amb el «Callao», un gran subjecte, si no fos la beguda, que es troba a la misèria. El «Toro», que té uns sentiments nobles, es compadeix del «Callao» i promet ajudar-lo. Si no fos perquè en Milligan, home de mals instints, té una botiga de florista, nosaltres seríem feliços. Però com justifiquem la floristeria d'en Milligan compatible amb els seus instints perversos? Aquí la tesi trontolla, però nosaltres fem el cor fort i seguim endavant. En Milligan i el «Toro» no es poden veure i en una taverna on s'hi reuneix la gent de l'hampà tenen unes lleugeres qüestions i no acaben a bolets per un veritable miracle. Però això no interessa. El més notable d'aquesta taverna és que hi surt en *Tomasín*, fent un paper secundari, demostrant que, quant al físic, el temps no passa en va, però quant al perfeccionament, sí.

Ràpid! Milligan llença un bitllet de deu dòlars a l'escopidora amb la pretensió de que el «Callao» l'arreglegui; el «Callao» es nega (no en l'escopidora) a collir-lo, Milligan el vol esmicolar, el «Toro» intervé, tots dos xerriquen les dents, però no passa res.

I ara, per la memòria dels seus antepassats i les cendres dels seus cigars, no ens obliguin a explicar el robament del collar de brillants, la passió del «Callao» per «Plumitas», el ball d'etiqueta de la gent de l'hampà, la proclamació de la reina de la festa, l'intent de violació d'en Milligan, l'envestida del «Toro», l'assassinat del florista pervers i l'empresonament del «Toro». Hi ha coses que resulten indescriptibles de tanta tesi que contenen.

Si a més d'això ens fan grat de l'intent de salvament fracassat, l'estrangulació del vigilant de la presó, la fugida del «To-

Nancy Cornelius, de la «Paramount», amb el seu trajo propi per a reunions submarines o per anar a passar l'estiu a l'Equador.

ro», el bombardeig del seu domicili, el sacrifici del «Callao» i, finalment, l'abnegació i altruisme del «Toro», que quan descobreix la passió de «Plumitas» i el «Callao» s'entrega a la policia perquè els dos siguin ben feliços, els ho agraiem eternament.

Tècnicament la pel·lícula és un *chef d'œuvre* i el treball dels artistes no mereix altra cosa que elogis. Ens va fer una mica de pena veure en Larry Semon interpretant un paperet sense importància, però va acabar de fer més dramàtica l'acció.

Respecte a la tesi, preferim deixar-ho córrer per no fer-nos pesats.

BIROSTA (CADELL)

París i Rialto

LA PRINCESA DE OPERETA, per
Ainé Simon-Girard, Danielle Parole i
Pepa Bonafé

Quan va sortir el protagonista de *Los tres mosqueteros* i de *El beso de la victoria* i de *El juramento de Lagardère*, abillat amb uns pantalonets blancs i un estrenye-caps, vàrem estar a punt de tenir una desillusió. Per què? Molt fàcil. Temfem que s'hagués afaitat aquella paròdia de bigotet característic i hagués quedat malparada la seva estètica. Per sort, el galan francès encara conserva aquella miqueta de pèl moixí damunt el morret superior.

Aquest senyor jugava a tennis quan la filla del mig rei del tabac (l'escena passa, naturalment, a Amèrica) se'n va enamorar. Psè!, no és que hi entenguem, però, vaja, pot passar i ho trobem natural, tractant-se com es tractava d'un aristòcrata. En canvi, ja no trobem tan natural que ell s'enamorés d'ella, perquè és bastant lletgeta (pobreta!).

Una coneixença ràpida precedida d'una felicitació tennística, una sessió de «golondrina» marítima, un petó, un capellà i ja tenim el casori fet. Un viatge de nuvis molt llarg i cap a França a fer vida de duquessa. Al casal pairal renega de les tradicions, s'indigna amb els criats vells i demana per desdijuni conyac, *cocktail*, llimillo amb mongetes, dos pollastres, tres conills i mitja dotzena de melons, cosa que indigna al vell criat, que no se sap estar d'exclamar:

—*Virgen Santa, qué principio!*

Mentrestant, a Amèrica, el pare d'ella i el seu soci discuteixen dels avantatges d'ésser sogre d'un *duque*. A l'últim, l'altre, picat de l'amor propi, diu al seu fill que se'n vagi a França a casar-se amb una princesa, i els dos socis s'aposten cent mil dòlars per si s'hi casarà o no.

Es l'estiu i els *duques* se'n van a Deauville, passant, però, abans quinze dies al castell d'un oncle. Aquest, enamorat de les tradicions i de la rànica noblesa, no se'n sap avenir, però l'arribada del milionari americà, que li fa veure que en aquest món avui hi som, però de demà ningú no en sap res, el traspalsa i el treu de to. Tots plegats se'n van a Deauville a divertir-se, i allà, entre *cock-tails*, xampanyes, havans de 18 pessetes i altres coses estranyes, l'home perd el *decòrum*, la serenitat, la gravetat i totes les coses

Aquest número ha passat per la Censura

acabades en «tat», i acaba agafant una «torradora» de les de pronòstic.

Al saló de festes de la platja deauvil·lenca surt la Pepa Bonafé, lletja com un pecat lleig, i fa l'ullet al *duque*, cosa que motiva *celos* de la seva senyora. Aquesta i el noi de l'altre milionari, que també és hoste de la casa, se'n van a mitja festa, i el *duque*, el seu oncle i el sogre armen la bacanal de ca l'Ample amb la Pepa.

L'endemk l'americana es vol divorciar i casar-se amb el noi del soci del seu pare, però el nen segueix sollicitant que li presentin una princesa per a casar-s'hi. A l'últim li armen un joc per prendre-li el pèl i tota una colla d'estiuejants d'aquells que es saben divertir armen un pa-

lau amb princesa, *corte*, *servidumbre* i demés, i el *muy americano* hi cau de ple. Val a dir que de princesa en fa la Pepa d'acord amb el *duque*.

Quan es descobreix el llo, el xicot diu que es casarà amb la Pepa encara que el seu pare perdi l'aposta, i l'altre americà està tot satisfet perquè segueix essent sogre d'un *duque* i per altra banda ha guanyat cent mil dòlars.

Aquesta pel·lícula va agradar des de mitja en avall, però l'acabament no va plaure prou perquè ho van precipitar. Dels actors, sobresurten el milionari americà i l'oncle del duc, que té d'allò més gràcia. En Simon-Girard també va convèncer.

Després d'aquesta pel·lícula hem de rectificar una apreciació que, referent al *sexo débil* teníem feta de tota la vida. Nosaltres érem de l'opinió de que no hi havia en aquest món cap senyora lletja.

Ara, després de veure les dues que surten en aquesta pel·lícula, confessem que anàvem errats de criteri i que pensem ben diferent.

FOTOGRAFIA MODERNA

Un efecte de peus, creació d'un eminent director que no repara en sacrificis per tal de causar revolucions cinematogràfiques.

Les pel·lícoles parlades i els seus inconvenients

La revolució que en l'art del cinema ha produït l'invent de les pel·lícules parlades, és sols comparable a la que es va armar a Mèxic aquella vegada que els dels Estats Units els volien afaitar els pous de petroli, o a la que s'armarà el dia que els accionistes del «Cinaes» facin balanç i a l'hora de repartir-se el *dividendo* s'adonin que n'hi han d'afegir.

Les pel·lícules parlades són convenients? Afavoriran el cinema o no l'afavoriran? Qui sap. Potser amb mitja horeta o tres quarts de concentració mental i de trencar-nos la closca ho arribarem a aclarir; però precisament el que ens fa falta són aquests tres quarts i a més tenim una predilecció especial per la nostra closca i no estem de romansos.

Tindran molts inconvenients. Ja hem esmentat el que representarà els sordsmuts aficionats al cinema, els quals mancats de cartells explicadors es quedaran moltes vegades a les capses. Hi ha també el de les traduccions, que aquí es faran a la bona de Déu i encolomaran

cada xisto horrible i fusellable que els que no estiguin al tanto atribuiran a l'actor o actriu sense tenir-hi cap culpa, en perjudici de la simpatia que pugui inspirar als entusiastes amants de la tradició, la moral, l'ordre i les bones formes.

Hi haurà l'inconvenient de quan es trenqui el tros parlat i no el demés i la gent és pensarà que es tracta d'una historieta muda amb perill de quedar-se sense entendre-la.

I el dia que l'operador es descuidi oberta, al mig de l'hivern la finestra del quartet de la màquina? Si ensopega una època com la present, amb la simpàtica i agradable temperatura que n'abillem i amb passa de grip, a lo millor un actor rebrà un cop d'aire, se li enrogallarà la veu i ja hi serem. Passarà com amb en Làzaro al «Liceu», que s'enrogalla i han de suspendre la funció.

Amb això s'hi trobaran més sovint del que es pensen, especialment entre l'element femení. Que no? Ja sabem tots l'afició que tenen els senyors d'Amèrica

de reduir al mínim la roba de les actrius cinematogràfiques. A lo millor comparixerà una pel·lícula d'aquelles que tant agraden als bons *gourmets*, i tota aquella colla de *girls* sortiran amb desperfectes més o menys importants. L'una amb un constipat que de tant esternudar estovarà el cel·luloide de la pel·lícula i la farà malbé. L'altra tindrà un atac de pulmons i quan comenci a esternudar semblarà que hi ha intervingut un bulldog. Una altra es veurà obligada a portar el cap tort de resultes d'un agravi de nervis, i qualsevol li fa fregues d'esperit.

Hi haurà el cas del romàntic espiritualitzat que anirà a escoltar la veu de la seva predilecta i es creurà de bona fe que és el seu amor qui parla. I és clar, el dia que es descobreixi que les *stars* no xerren ni canten perquè no s'hagin de cansar i al seu lloc fan les delícies (?) del públic mitjà dotzena de lloritsos desdentegats, oxigenats i de cinquanta vuit abril per amunt, els desenganys seran nombrosos i la influència de les teories de Werther es farà sentir en grau molt elevat.

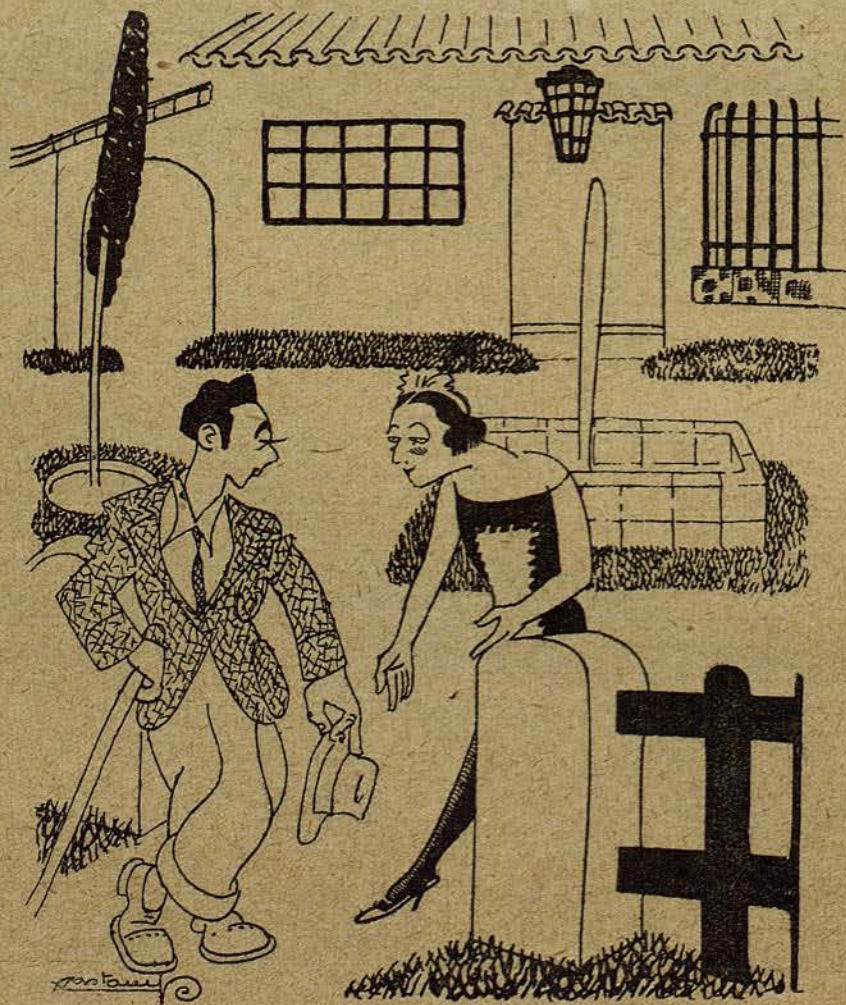
De casos com aquests n'hi hauran molts. Els inconvenients, ben buscats, els trobaríem a cabassos. Però no volem fer-nos pesats. Potser un altre dia insistirem sobre el particular. De moment farem punt final i mentrestant els nostres estimats llegidors són pregats de reflexionar i filosofar tantes estones com vulguin d'una cosa que se'ns ha acudit mentre fèiem aquestes consideracions.

Reflexionem a veure què passaria quan en una pel·lícula parlada hi sortís una escena representant una reunió de senyores qualsevol *primer lunes* a l'hora del te. No endevinen què passaria?

Molt senzill: s'hauria d'ampliar el nombre d'aparells parlants de les màquines de cinema, a fi i efecte que en correspongués un a cada reunida. I amb tot i això l'escena es faria pesada de tan llarga. Figurin-se que haurien de demanar tanda i no s'acabaria mai. En perjudici de l'empresari que volgués donar sencera la pel·lícula en una sola sessió.

Perquè es veuria obligat a acabar dues hores més tard de la reglamentària, i no guanyaria per multes.

MISS TUSDEDEU

A HOLLYWOOD

—La senyoreta Wilma Skathapus?

—No, senyor; avui no hi és. Els dimarts té divorci.

Una nota important

CINOPOLIS agraeix les felicitacions rebudes i promet actuar sempre dintre la més absoluta imparcialitat, lliure de compromisos i lligams de cap mena.

Perquè això sigui possible, la Redacció i l'Administració actuaran separadament, sense que els redactors de CINOPOLIS es vegin obligats a alluirar en determinat moment i declarar que un rave és una super-producció.

Convé fer aquesta aclaració perquè l'aparició dels primers anuncis indispensables per als sosteniments de tota revista, no escamin els lectors exigents i perdin la confiança que, segons sembla, han depositat en nosaltres.

El concurs dels artistes emmascarats obté un èxit sense precedents, cosa molt natural trobant-nos com ens trobem en ple Carnaval.

Ara caldria organitzar el concurs de cinemes emmascarats.

Segurament el «París» guanyaria el primer premi.

En Lionel Barrymore, germà del gran guinyolenc John, ha empunyat l'alta-veu i actua de director en els estudis de la «Metro».

La família Barrymore sempre ha tingut pensades tràgiques.

El director Ernest Lubitsch, en John Barrymore i tot l'elenco, després de filmar per les muntanyes més accidentades del Canadà, les principals escenes de la cinta *King of the Mountains*, varen tornar a Hollywood fets uns *ecce homos* i abonyegats com uns pans de crostons.

Entre els diversos accidents que calgué lamentar, el més notable fou l'estimbada d'un operador i una «càmera». El primer va quedar a punt d'embalsamar i la segona està convertida en estelles.

En aquesta pel·lícula es repeteix una vegada més allò de la internacionalitat *hollywoodenca*: Lubitsch i Camila Horn són alemanys; Barrymore, americà; Víctor Varconi, austríac, i Mona Rico, mexicana. Per si això fos poc, l'acció comença a Hollywood i acaba al Canadà.

Es una llàstima que, una vegada posats, els americans, per assegurar-se l'èxit no hi hagin fet sortir Montserrat i l'elefant del Parc.

Suposem que vostès hauran sentit a parlar d'un tal Cugat, violinista y caricaturista que triomfa a Hollywood i ve a sortir a divuit bombos per caricatura. Nosaltres únicament li hem vist les caricatures.

Segurament deu tocar el violí a la perfecció.

PEL·LICULA MÒGUDA

L'espectador, indignat. — Ei!... Això no és el «Noticiari Fox»... Això és un noticiari fox-trot!...

Els estudis d'Hollywood molt sovint es veuen visitats per prínceps, ducs, arxiducs i marquesos. Quan això succeeix, en Douglas, que ve a ésser el diplomàtic d'Hollywood, té cura d'atendre els visitants i d'obsequiar-los com es mereixen.

No fa gaires setmanes varen visitar els immensos estudis els ducs d'Apúlia i Sir Austen Chamberlain.

En Douglas els va fer els honors i els va obsequiar amb tota mena de refrigèris i pisco-labis.

Quan els visitants hagueren desaparegut, en Douglas no se'n sabia avenir, car està avesat que la majoria de les vegades els ducs i arxiducs, en lloc d'acomodar-se, solliciten una plaça de comparsa o demanen relacions a una estrella.

Per a la història del cost d'algunes pel·lícules, podem donar aquesta mostra: el director alemany F. W. Murnau i la seva companyia varen passar-se un mes filmant escenes exteriors en els camps de blat de l'Estat d'Oregon per a la cinta *Our Daily Bread*, la qual cosa va costar a la casa «Fox» la misèria de 8.000 dòlars diaris. Finalment, arribà el moment en què els camps de blat foren segats, i Murnau i la seva *troupe* tornaren a Hollywood, emportant-se'n un reguitzell de vagons carregats d'espigues, les quals actualment són muntades delicadament sobre bastidors especials, perquè puguin reproduir-se en els estudis de la «Fox» les mateixes escenes que no pogueren ésser acabades a l'Oregon.

Un dia, en llevar-nos, trobarem a mancar les estàtues de la plaça de Catalunya, i serà que els americans se les hauran emportat per filmar una escena de qual-sevol «noticiari» a Hollywood.

La comeditat és mitja vida.

En vista de les aclamacions i manifestacions de simpatia de què era objecte en Zamora cada vegada que apareixia a la pantalla per prologar la cinta del concurs dels artistes emmascarats, l'empresa «Cinæ» ha decidit suprimir-lo, fotogràficament parlant.

D'ençà d'aquesta supressió, als cinemes s'hi disfruta una calma absoluta.

La Lita Grey, ve a Europa a fer exhibicions personals en escenaris de teatre.

La Lita Grey no sap ballar, ni cantar, ni tocar l'acordió, però s'exhibirà com a muller divorciada d'en Charlot i obtindrà un èxit.

Es veu què, després d'haver tret un milió de dòlars al formidable còmic de

la pantalla, encara no en fé prou i vol explotar la impopularitat.

Nosaltres la xiulariem amb un gust que no és per contar.

La Bertini, la dels gestos melancòlics i les mirades sentimentals patentades, està disposada a tornar a fer estralls en el cinema.

Visca l'optimisme!

Marion Davies, segons llegirem en una revista cinematogràfica, disfruta d'allò més arrançant casaments.

De totes maneres la popular «estrella» diu que ja se'n comença a cansar i sembla que procurarà buscar-se una distracció menys complicada.

Es el que diu ella: «T'has de fer un tip d'enraonar i perdre temps, i a última hora es divorcien per qualsevol futesa!»

Llegim a les pàgines de la revista *Pel·lícules*, que es publica a Madrid:

«La entrada de Greta Garbo al cinema resultó en parte de un tropezón que se dió en los alambres de un escenario en Suecia, atrayendo en su caída la atención del director Mauritz Stiller.»

D'això sí que se'n pot dir caure amb gràcia!

Tempesta a l'Àsia és un film que ha fet gran sensació a Berlín.

El metteur en scène rus Pu lowkai és el director d'aquesta pel·lícula.

Una pel·lícula dirigida per un rus i que ha fet sensació a Berlín?...

N'hi deu haver per tornar-se mico!

Ara resulta que aquell bigotet tan castís d'en Menjou és ros.

Tanmateix, n'hi ha per desilusionar a qualsevol senyora de pes.

I ara que parlem del «Kursaab», no hi serà de més que protestem del mal estat de l'encatifat, que, segons els nostres espies, compta amb més de tretze forats.

Es o no és el saló predilecto de las familias distinguidas?

En els cinemes barcelonins gairebé mai (fora de poquíssimes excepcions) hem vist una bona adaptació musical d'una pel·lícula.

En «Suzy Saxofon», per exemple, l'orquestrina del «Kursaab», deixa molt que desitjar. Ni en aquells trossos que la protagonista bufa el saxofon l'encarregat d'aquest instrument en sabé treure partit.

Amics, no tot s'acaba tocant el *Flores* amb certa gràcia!

Tota la vida hem tingut una debilitat pels decorats que surten a l'obra infantil i teatral «Els pastorets».

Això és la causa de què ens agradi enormement anar a veure cinema al «París».

LILLIAN GISH

Vostès no s'han fixat mai amb la decoració de la sala?

Es una delícia. Ni els millors escenògrafs teatrals es veurien amb cor d'imitar tan bé el decorat d'un infern.

Sempre que anem al «París» ens fa l'efecte que d'entremig de totes aquelles coses i cosetes vermelles no en pot sortir res més que Llucifer i les calderes d'en Pere Boter.

Hem rebut una atenta lletra d'un lleçador que ens recomana que, sobretot, no ens descuidem de ficar-nos amb la pel·lícula *La vida es un azar*, que feien al «Kursaab» junt amb aquella tan fantàstica que en diuen *Suzy Saxofon*.

Almenys, diu que fem constar que és la llauna més fantàstica que recorda, i això que fa catorze anys que va al cinema.

Queda complagut.

La bugada del primer número que parlava dels versos d'un anunci d'una pasta dentífrica, que sortien al «Capitol», va fer el seu efecte.

La bronca que es va armar va ésser de les grosses i es va acabar treient l'anunci.

Es el primer èxit de la nostra revista.

Els que estan forts en matemàtiques, han pogut esbrinar que en John Barrymore té 28 anys més que la Dolors Costello, amb la que fa poc s'ha casat.

De 18 a 48 anys hi va tot una generació, per tant, no ens estranyarà el dia que llegim la nova del divorci.

No és en Ricard Cortés el que més es sembla al difunt Valentino.

Es en Paul Vicenturi, i aviat els nostres llegidors tindran ocasió de comprovar-ho.

Lekoy Mason, el protagonista de *Venganza*, era un extra de la «Metro», quan

—Com s'ho deu fer aquesta noia per tenir aquests ulls que li brillen tant?

—Es de natural. La seva mare va tenir un desig de brillants.

va ésser contractat per l'Edwin Carewe.

Estava menjant un sandwich al restaurant Henry's, quan el popular director es va fixar en ell.

Des d'aquesta feta, molts aspirants a seguir a en Cumellas, quan esmorzen al bar de Canaletes, ho fan amb pose, esperant al director que passi.

Si no és en Gargallo...

En Rod la Rocque, malgrat ésser un excellent actor i de bona presència, ha estat molts mesos sense contracta.

Per fi la «First» l'ha contractat per treballar junt amb la Billie Dove.

En King Vidor, el director de *El gran desfile*, està rodant una pel·lícula sobre la vida dels negres, titulada *Hallelujah*.

Un film de negres, en un cinema. Es a dir, a les fosques. Ho veiem molt negre!

En Rolan Drew, aquell *esperpento* que feia el paper de «don Felipe» a *Ramona*, ha estat escollit per fer el primer paper al film *Evangelina* amb la Dolores del Río.

Si ho fa com a *Ramona*, ja riurem!

En Chaney, l'home de les mil cares, en la pel·lícula *La sangre manda* fa un paper de borni perfecte, com totes les seves anteriors creacions.

La caracterització és tan real que diu que, fent el borni per a impressionar aquest film, va anar de poc per a que no s'hi quedés.

Ull viu, Chaney, doncs, per a fer el borni!

Acaba de sortir una revista gràfica d'espectacles titulada *¡A mi... películas!*, que és d'allò més divertida.

En aquesta revista publiquen *nada menos* que un reportatge sensacional titulat «Emil Jannings en Madrid», que n'hi ha per llogar-hi butaques.

Ah! I junt amb el reportatge publiquen una foto d'en Jannings (?) vist de costat i signant un retrat que és una meravella.

Es un Jannings d'allò més afavorit: primet, amb el cabell ondulat, etc., etc. Ai caram, ai caram!

Retallem de *¡A mi... películas!*:

«Los aficionados barceloneses han tenido que soportar en la presente temporada una infinidad de cintas del Oeste. Sobrepasan de las 200.»

Ah, caram; però només sobrepassen de les 200?

Un altre retall castís i poemàtic de *¡A mi... películas!*:

«No ha sido todo lo brillante que esperábamos, y que era dable esperar, la temporada cinematográfica 1928-29 en Barcelona.

»¿Causas? ¡Muchas! Pero la principal queda relatada en dos palabras: en

Voleu menjar bé i barat?

Aneu al

RUGBY BAR

Clarís, n.º 62 - Telèf. 18572

□ □ □

El que hi menja una vegada, ja no torna a casa

Anna May Wong

l'actriu de
l'extrem Orient
en una
nova pel·lícula
B. I. P.

DILLUNS, DIA 11

EN ELS

Rialto i Pathé Cinema

la actual temporada, que aun no ha terminado, con los dedos de una sola mano podriamos contar las películas grandes y notables que nos han sido presentadas. Y esa escasez en producciones de fibra, de películas que nos hagan ratificar una y otra vez que nuestra admiración por el divino arte cinematográfico, no deja de alarmarnos. Es demostrar demasiado claramente que no se quiere ni se intenta una razonada superación en medios, métodos y sistemas para que el verdadero aficionado sienta inefable placer ante el adelanto de su espectáculo favorito.»

Ho sentim, però no són pas aquestes les causes del per què no ha estat brillant la temporada cinematogràfica 1928-1929.

Ja ens en hi farem cinc cèntims un altre dia.

Els cinemes d'aquí s'han tornat fins. I des de fa un grapat de temps regalen uns programes plens d'anuncis que són unes veritables joies.

L'altre dia, al «Catalunya» ens en van donar un de molt bonic. La llàstima és que entre la gran quantitat d'anuncis que el «decoraven» ens va costar d'allò més enterar-nos de les pel·lícules que feien.

Ah! Però no és això el més bo. Hi ha la tricromia del damunt, que és tota una troballa. Es clar que hi ha qui sap la feina per saber que es tracta de la plaça de Catalunya. Però han fet un descobriment arquitectònic de molta vàlua. Al capdamunt d'aquelles pilastres més altes, els arquitectes del projecte estaven tot preocupats perquè no sabien què posar-hi.

El dibuixant d'aquesta portada ho ha resolt d'una manera molt graciosa. Hi ha posat un fanal.

El felicitem efusivament per la pensada.

CONTESTANT LA SEVA ATENTA...

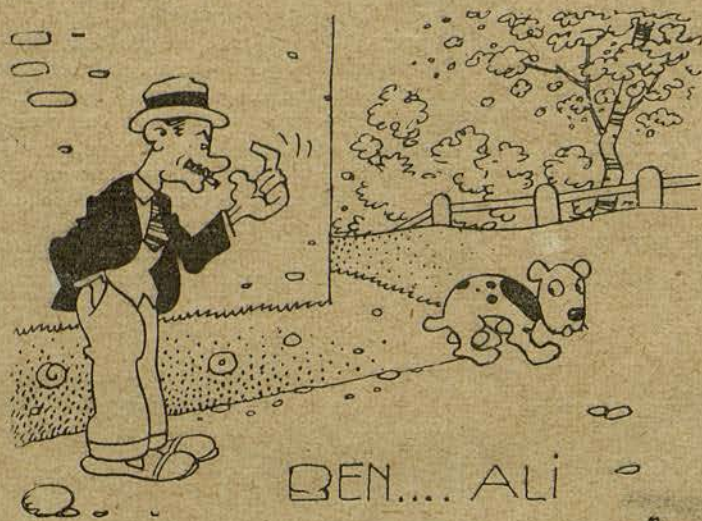
F. R. T. — Agraïm la felicitació. Els seus dibuixos demostren condicions, però els manca un no sé què... D'aquí uns quants anys veurà com serà del nostre parer.

J. de M. — Més dibuixos. Pel que es veu, tots els aficionats al cinema tenien un ninotet preparat esperant que sortís CINOPOLIS per deslliurar-lo i sortir de l'anònim. Els nostres dibuixants ja es veuen passant el platet.

Fotogènic. — Una cosa és criticar i una altra clavar raigs de cosses. Si publicàvem el que vostè envia, l'interessat vindria a Barcelona, i rigui's del realisme de les escenes del combat naval de «Ben-Hur».

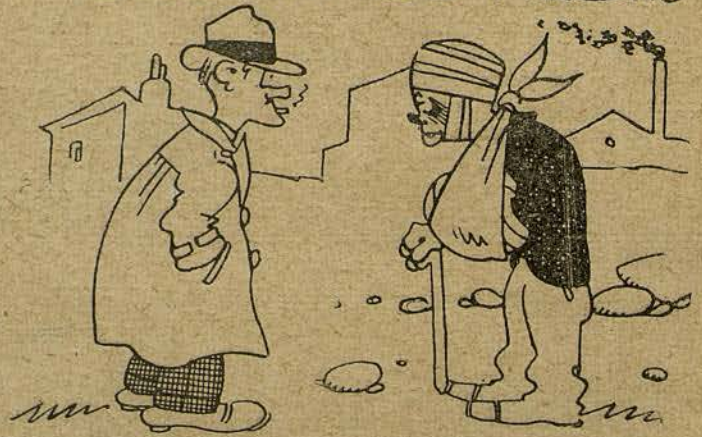
Z. 3. Rolls. — La seva admiració per en Buster Keaton està molt bé. Ara, que vostè ha de tenir en compte que una cosa és ésser l'«hombre que nunca ríe» i una altra l'«hombre que nunca hace reír».

TÍTOLS DE PEL·LÍCULES

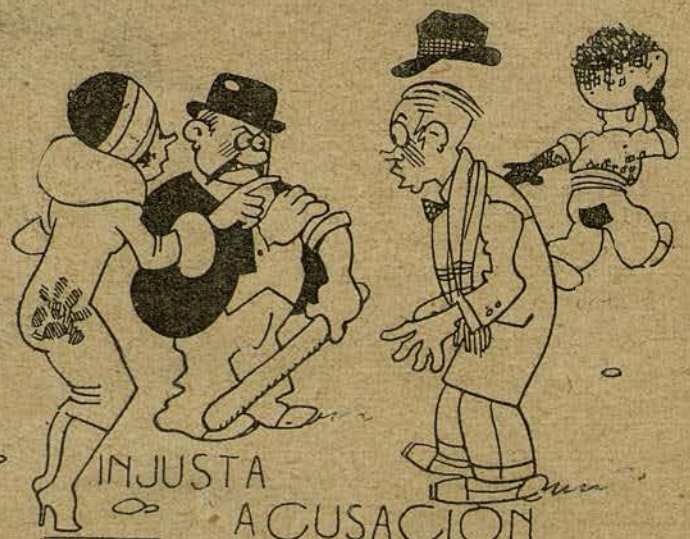

BEN... ALI

CUESTION DE FALDAS

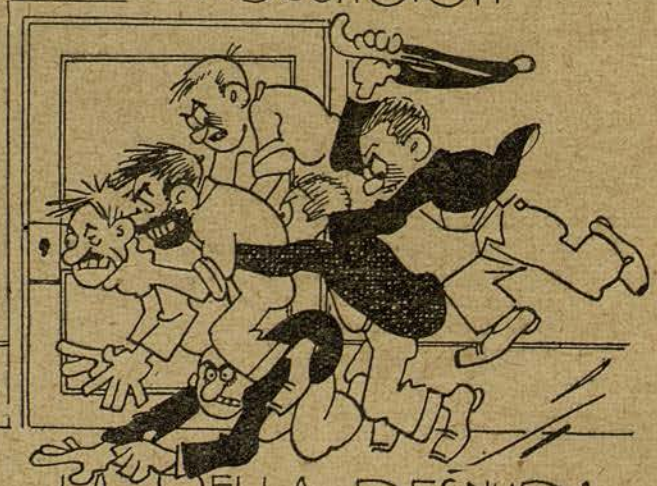
A CAZA DEL HOMBRE

INJUSTA ACUSACION

AFORTUNADO EN AMORES

LA BELLA DESNUDA

EL SUEÑO DE UN VALS